

SOMAN CHAINANI crede în povești chiar mai tare decât copiii din Gavaldon. Când studia la Harvard, și-a creat propriul domeniu de cercetare legat de „povești” și și-a scris teza de licență despre de ce sunt femeile personaje negative atât de irezistibile în povești.

Primele sale două romane *The School for Good and Evil* (*Școala pentru Bine și Rău*) și *The School for Good and Evil: A World without Princes* (*Școala pentru Bine și Rău: O lume fără prinți*) și-au făcut debutul pe lista de bestselleruri a *New York Times*. Seria a fost tradusă pe șase continente și va fi transpusă într-un film de amploare produs de Universal Studios.

Chainani este totodată un scenarist apreciat de critică, un absolvent al MFA Film Program de la Columbia University. A primit cel mai de seamă premiu oferit de școală, și anume FMI Fellowship. Filmele lui au rulat la mai mult de 150 de festivaluri de profil din întreaga lume, câștigând peste 30 de premii ale juriului și publicului. Pentru scenariile sale, a primit distincții de la Big Bare Lake, New Draft, Cape Foundation, Sun Valley Writers' Conference și mult râvnitul Shasha Grant, oferit de un juriu internațional din industria filmului.

Când nu spune povești sau nu predă la New York, Soman e un jucător pătimaș de tenis – vreme de zece ani nu a pierdut niciun meci în prima rundă a unui turneu. Apoi a început să scrie *Școala pentru Bine și Rău*. Acum pierde tot timpul.

SOMAN CHAINANI

Ilustrații de Iacopo Bruno

Traducere din engleză
de Mihaela Sofonea

arthur

— CAPITOLUL 1 —

Directorul Școlii și Regina

Este firesc să te îndoiești de adevărata ta dragoste, dacă nu știi de-i tânăr sau bătrân.

„Arată tânăr, negreșit“, se gândi Sophie, uitându-se pe furiș la băiatul zvelt, cu pieptul gol, care privea pe fereastra turnului, scaldat în lumina împuținată a soarelui. Sophie îi cercetă pielea albă și spână, pantalonii negri strâmți, părul des și aspru, alb ca neaua, brațele cu vene pronunțate, ochii albaștri glaciali... Nu părea să aibă nicio zi peste șaisprezece ani. Și totuși, undeva în adâncul acestui străin frumos se afla un suflet mai vârstnic de șaisprezece ani – mult, *mult* mai vârstnic de-atât. Astfel că, în ultimele trei săptămâni, Sophie îi refuzase inelul. Cum se putea lega de un băiat în care sălășluia Directorul Școlii?

Însă, cu cât îl privea mai mult, cu atât mai puțin reușea să îl întrezărească pe Directorul Școlii. Tot ce vedea Sophie era un tânăr eteric cerându-i

mâna, cu pomeți proeminenți și buze pline – mai chipeș decât un prinț, mai puternic decât un prinț și, spre deosebire de Prințul-Știți-Voi-Care, acest băiat era *al ei*.

Sophie se îmbujoră, amintindu-și că era singură-singurică pe lume. O părăsiseră cu toții. Toate eforturile ei disperate de a fi bună fuseseră pedepsite prin trădări. Nu avea familie, nu avea prieteni, nu avea viitor. Iar acum, acest băiat splendid din fața ei era ultima speranță pe care o putea nutri de a se bucura de dragoste. Panica îi ardea mușchii și îi usca gâtul. Nu mai avea de ales. Înghiți și păși încet spre el.

„Uită-te la el. Nu este mai vârstnic decât tine“, se consolă ea. „Băiatul visurilor tale.“ Întinse degetele tremurătoare spre umărul lui gol... până când îngheță cu mâna în aer. „Doar magia fusese cea care îi insuflase viață acestui băiat“, se gândi ea, trăgându-și mâna la loc în mânecă. „Dar cât durează magia?“

— Îți pui întrebarea greșită, se auzi o voce caldă. Magia nu cunoaște timpul.

Sophie ridică privirea. Băiatul nu se uită la ea, ci stătu cu ochii țintă la soarele pământiu, care se căznea să străpungă ceața dimineții.

— De când îmi poți auzi gândurile? spuse Sophie nelăturată.

— Nu trebuie să aud gânduri ca să știu cum gândește mintea unei Cititoare, răspunse el.

Sophie se așeză alături de el, învelită în mantia ei neagră, simțind fiorul de gheață al pielii lui albe ca marmura. Se gândi la pielea lui Tedros, mereu asudată și bronzată, caldă ca a unui urs. Un fulger arzător îi traversă corpul – furie, regret sau ceva între. Se

forță să se apropie de băiat – atingându-i pieptul palid cu brațul.

El nu se uită la ea nici de data aceasta.

— Ce este? întrebă Sophie.

— Soarele, răspunse el, privind-l pâlپând prin păclă.

În fiecare zi răsare mai vlăguit decât în ziua de dinainte.

— Dacă ai avea puterea să faci și soarele să strălucească, murmură ea. Ar fi sărbătoare în fiecare zi.

Băiatul îi aruncă o privire cruntă și posomorâtă. Sophie înțepeni, amintindu-și că, spre deosebire de cea mai bună prietenă a ei, aflată de partea Binelui, noul ei pretendent nu era nici Bun, nici prietenos. Își întoarse cu iuțea privirea spre fereastră din nou, înfiorată de adierea înghețată a vântului.

— O, pentru Dumnezeu, sorii își pierd puterea iarna. Nu trebuie să fii vrăjitor pentru a ști asta.

— Poate că este nevoie de o Cititoare pentru a explica și acest lucru, răspunse el, pășind spre masa de piatră albă din colț, unde o peniță lungă, ascuțită ca un pumnal, semănând cu o croșetă, plutea deasupra unei cărți de povești deschise. Sophie se întoarse spre carte, zărind culorile de pe ultima pagină: imaginea ei, sărutându-l pe Directorul Școlii și redându-i astfel tinerețea, în vreme ce buna ei prietenă dispărea acasă cu un prinț.

Sfârșit

— Trei săptămâni de când Povestașul a scris cum vom fi Nefericiți până la Adânci Bătrâneți, spuse băiatul. În câteva zile ar fi trebuit să înceapă o nouă poveste,

cu dragostea de partea Răului acum. Dragoste care va nimici Binele, poveste după poveste. Dragoste care preschimbă penița în arma Răului, mai degrabă decât în blestemul acestuia. Își miji ochii până devin ca niște lame. În schimb, redeschise cartea pe care tocmai o închisese și *stătu* acolo, plutind deasupra Sfârșitului ca o piesă peste care nu mai *cădea* cortina.

Sophie nu-și putu desprinde privirea de la pagina cu Agatha și Tedros, îmbrățișându-se drăgăstos și dispărând. Simți un ghem în stomac, iar fața i se încinse...

— Poftim, mărâi ea, trântind coperta peste ei și aruncând cartea de povești de culoarea cireșii lângă *Prințul Broscui*, *Cenușăreasa*, *Rapunzel* și restul poveștilor încheiate de Povestaș. (Pulsul i se liniști.) Cortina a căzut.

Numaidecât, cartea ricoșă de pe raft și o lovi peste față, izbind-o de perete, înainte de a zbura pe masa de piatră, deschizându-se din nou la ultima pagină. Povestașul scânteia sfidător deasupra ei.

— Nu este câtuși de puțin un accident, rosti băiatul îndreptându-se spre Sophie, care își freca obrazul, unde simțea o împunsătură. Povestașul ne menține lumea în viață scriind povești noi și, momentan, nu are nicio intenție să treacă mai departe de povestea *ta*. Și, atâta timp cât penița nu trece la o poveste *nouă*, soarele se stinge, de la o zi la alta, până când peste Pădure se va așterne întunericul și va fi Sfârșitul pentru noi *toți*.

Sophie ridică ochii spre el, o umbră în lumina slabă.

— Dar... dar ce așteaptă?

El se aplecă și-i atinse gâtul, cu degetele înghețate pe pielea ei de culoarea piersicii. Fata tresări, lovindu-se

de raftul cu cărți. Băiatul zâmbi și se apropie mai mult, blocând soarele.

— Mă tem că se îndoiește că sunt adevărata ta dragoste, îngăimă el. Se îndoiește că ești devotată Răului. Se îndoiește că prietena ta și prințul ei au dispărut pentru totdeauna.

Sophie ridică încet privirea spre umbra neagră.

— Adică *tu* te îndoiești, spuse Directorul Școlii, întinzând mâna.

Sophie privi în jos și văzu inelul de aur în mâna lui rece și tânără, în care se reflecta fața ei îngrozită.

Cu trei săptămâni în urmă, Sophie îl sărutase pe Directorul Școlii, transformându-l în băiat și alungându-și prietena acasă. Pentru un moment, simțise ușurarea victoriei când Agatha dispăruse în tăcere cu Tedros. Chiar dacă prietena ei alesese un prinț, nu pe ea, nu existau prinți în Gavaldon. Agatha va rămâne o fată obișnuită până la moarte, cu un băiat obișnuit, în vreme ce ea se va bucura de Fericire până la Adânci Bătrâneți, departe, departe. În brațele adevăratei ei iubiri, urcând spre turnul lui argintiu din cer, Sophie aștepta să se simtă fericită. Își câștigase povestea și victoria ar fi trebuit să-i aducă fericire.

Dar când aterizaseră în încăperea lui întunecoasă, de piatră, începuse să tremure. Agatha se evaporase. Prietena ei cea mai bună. Sufletul ei pereche. Și, cu ea, luase un băiat de care Sophie se apropiase în atâtea forme: când fusese fată, când fusese băiat, când fusese adevărata ei dragoste, când fusese doar prietenul ei. Agatha îl câștigase pe Tedros, singurul băiat pe care Sophie îl

cunoscuse vreodată cu adevărat; Tedros o câștigase pe Agatha, singura persoană fără de care Sophie nu crezuse niciodată că va trăi. Iar Sophie câștigase un băiat frumos despre care nu știa nimic, în afară de adâncurile întunecate ale răului său. În vreme ce Directorul Școlii se apropia de ea, tânăr ca un prinț, cu un zâmbet trufaș, Sophie știu că făcuse o greșală.

Doar că fusese prea târziu ca să mai dea înapoi. Pe fereastră, Sophie văzu tăciunii Agathe dispărând, castelele întunecate putrezind cu repeziciune, băieții și fetele năvălind într-un război necruțător, profesorii aruncând vrăji spre elevi, sau unii spre alții... Uluită, se răsuci spre Directorul Școlii și îl văzu pe băiatul cu părul de chiciură într-un genunchi, în fața ei, cu inelul în mână. Ia-l, spuse, și doi ani de război vor pieri. Nu va mai fi Bine împotriva Răului. Nu vor mai fi Băieți împotriva Fetelelor. În schimb, va rămâne doar Răul de netăgăduit: Directorul Școlii și regina sa. Ia inelul, spuse băiatul cel chipeș, și îți vei primi finalul fericit în cele din urmă.

Sophie nu o făcu.

Directorul Școlii o lăsă singură în turn, zăvorând fereastra, ca să nu poată evada. În fiecare dimineață, când bătea ora zece, venea și o ruga din nou, cu trupul viguros înveșmântat inexplicabil în haine diferite – într-o zi o cămașă cu șireturi, a doua zi o tunică, cu falduri, o vestă strâmtă sau un guler cu volane – și părul alb ca norii la fel de capricios, fie lins, fie răvășit, fie creț. Aducea și daruri: rochii elegante împodobite cu pietre scumpe, buchete bogate, parfumuri de lavandă, flacoane de creme, săpunuri și ierburi, anticipându-i mereu următoarea dorință. Însă Sophie clătina din cap de fiecare dată, iar el dispărea fără

o vorbă, încrunțat și bosumflat ca un adolescent. Ea rămânea acolo, prizonieră în camera ei, în compania bibliotecii sale de cărți de povești, a vechilor sale robe albastre și a măștii argintii, abandonate ca niște relicve, atârând în cârligele de pe un perete. Mâncarea apărea magic de trei ori pe zi, în momentul în care-i era foame, exact ce poftea, în porții perfecte, pe farfurii din os – legume înăbușite, fructe înăbușite, pește înăbușit și, din când în când, câte un castron cu bacon și fasole (nu scăpase de poftele de pe vremea când fusese băiat). La căderea nopții, în încăperea se materializa un pat gigantic, cu așternuturi de catifea sângerie și un baldachin de dantelă albă. La început, Sophie nu putea să doarmă, împietrind la gândul că el va veni pe întuneric. Dar nu se întorcea niciodată, până a doua zi, când reluau ritualul tăcut al inelului și refuzului.

În a doua săptămână, Sophie începu să se întrebe ce se întâmplase cu școlile. Respingerile ei prelungiseră războiul dintre băieți și fete? Se pierduseră vieți din pricina ei? Încercă să întrebe ce se întâmplase cu prietenii ei – Hester, Dot, Anadil, Hort –, dar el nu răspunse la nicio întrebare, ca și când inelul ar fi fost prețul pentru a merge mai departe.

Astăzi era prima zi în care rostise vreo vorbă de când o adusesese aici. Acum, stând alături de el în licărul soarelui care se stingea, Sophie văzu că nu mai putea amâna fără consecințe. Venise timpul să-și pecetluiască sfârșitul cu el sau să piară încet și ea. Inelul de aur strălucea și mai tare în mâna Directorului Școlii, promițând o nouă viață. Sophie ridică privirea spre băiatul cu pieptul gol, rugându-se să vadă un motiv pentru a-l lua... și nu văzu decât un străin.

— Nu pot, șopti ea, retrăgându-se lângă un raft. Nu știu absolut nimic despre tine.

Directorul Școlii o privi țință, scrâșnind din maxilarul pătrat și puse inelul la loc în buzunarul pantalonilor.

— Ce ai dori să știi?

— În primul rând, cum te cheamă, spuse Sophie. Dacă voi sta aici cu tine, trebuie să te numesc cumva.

— Profesorii îmi spun Directorul.

— Nu îți voi spune „Directore“, îl repezi Sophie.

El scrâșni din dinți, gata să riposteze, dar ea nu se sperie.

— Fără mine, nu există Nefericire până la Adânci Bătrâneți pentru tine, rosti ea, ridicând vocea. Nu ești decât un băiat – un băiat bine făcut, viril, insuportabil de chipeș – dar, cu toate acestea, doar un *băiat*. Nu poți face pe stăpânul cu mine. Nu mă poți speria să te iubesc cu adevărat. Nu îmi pasă dacă ești superb, bogat sau puternic. Tedros avea toate acestea și, *ce să vezi*, nu a ieșit bine. Merit pe cineva care să mă facă fericită. Cel puțin la fel de fericită ca Agatha, iar ea nu trebuie să-i spună lui Tedros „Printe“ pentru tot restul vieții, nu-i așa? Căci Tedros are un nume, ca orice băiat din lume, și la fel ai și tu, și-ți voi spune pe acest nume, dacă te aștepti să-ți dau vreo șansă.

Directorul Școlii se făcu stacojiu, dar Sophie scotea flăcări pe nări acum.

— Exact. *Eu* țin frâiele acum. Chiar dacă ești Directorul acestei școli infernale, nu ești Stăpânul meu și nu vei fi niciodată. Ai spus-o chiar tu: Povestașul nu va scrie pentru că așteaptă alegerea *mea*, nu pe a ta. *Eu* aleg dacă primesc inelul tău, sau nu. Eu aleg dacă acesta este

Sfârșitul. Eu aleg dacă această lume trăiește sau moare. Și sunt fericită să o văd făcându-se scrum dacă aștepți o sclavă în locul unei regine.

Directorul Școlii o privi încruntat, cu venele pulsându-i sub gâtul de un alb spectral. Își mușcă buza atât de tare încât Sophie crezu că era cât pe-acți să o mănânce și se trase înapoi îngrozită, însă văzu că se înmoaie, pufăind furios și privind într-o parte. Apoi rămase tăcut vreme îndelungată, cu pumnii încheștați.

— Rafal, mormăi el. Numele meu este Rafal.

„Rafal“, se gândi Sophie, uluită. Într-o clipă, îl văzu cu alți ochi: pielea albă lăptoasă, sclipirea adolescentină din ochi, puful zburlit de pe piept, pe potriva involburării și tinereții numelui.

„Rafal.“ Cum se face că un nume ne oferă o poveste în care să credem?

Deodată simți că o îmboldește dorința, tânjind să-l atingă... până când își aminti ce ar însemna să-l aleagă. Era un băiat care îi măcelărise pe cei de-un sânge cu el, în numele Răului și o credea capabilă de același lucru. Sophie se retrase.

— Cum îl cheamă pe fratele tău? întrebă ea.

El se răsuci, cu ochii înflăcărați.

— Nu văd cum te va ajuta asta să mă cunoști mai bine.

Sophie nu insistă. Apoi, în spatele lui, observă că ceața se subția, dând la iveală o păclă verzuie deasupra a două castele negre în depărtare. Era prima oară după trei săptămâni când el lăsase fereastra liberă îndeajuns cât să vadă prin ea. Dar ambele școli păreau scufundate într-o tăcere mormântală, nevăzându-se niciun semn de viață în balcoane sau pe acoperișuri.

— U-u-unde este toată lumea? se bâlbâi ea, mijindu-și ochii spre Podul refăcut dintre castele. Ce s-a întâmplat cu fetele? Băieții aveau de gând să leucidă...

— O regină ar avea dreptul să îmi pună întrebări despre școala pe care o conduce, spuse el. Nu ești regină încă.

Sophie își drese glasul, observând umflătura pe care o făcea inelul în buzunarul lui strămt.

— Ăă, de ce îți tot schimbi hainele? Este... ciudat.

Pentru întâia oară, băiatul păru stânjenit.

— Având în vedere refuzurile tale, am presupus că dacă mă îmbrac precum prinții după care alergi, ar ajuta.

Se scărpină pe abdomenul muscular.

— Apoi mi-am amintit că fiul lui Arthur nu se dădea în vânt după cămăși.

Sophie pufni, încercând să-i ignore bustul perfect.

— Nu credeam că cei atotputernici sunt capabili să se îndoiască de sine.

— Dacă aș fi atotputernic, te-aș putea face să mă iubești, mârâi el.

Sophie îi simți tristețea în glas și pentru un moment văzu un băiat obișnuit, tânjind după dragostea unei fete pe care n-o poate avea. Apoi își aminti că nu era un băiat oarecare.

— Nimeni nu poate face pe nimeni să-l iubească, ripostă ea. Am învățat lecția aceasta mai greu decât oricine. În plus, chiar dacă *m-ai putea* face să te iubesc, nu *m-ai putea* niciodată iubi. Tu nu poți iubi nimic. Nu dacă alegi Răul. De aceea este mort fratele tău.

— Și totuși, sunt în viață datorită sărutului adevăratei iubiri, spuse el.

— M-ai tras pe sfoară...

— Nu te-ai desprins de mine nicio clipă.

Sophie albi.

— Nu te-aș săruta *niciodată* cu adevărat!

— Da? Ca eu să revin la viață, să îmi recapăt tinerețea...
sărutul a trebuit să fie de *ambele* părți, nu-i așa?

Se uită la chipul uluit al Sophiei și rânji.

— Sigur, prietena ta cea mai bună te-a învățat asta.

Sophie nu spusese nimic, adevărul zădărnindu-i lupta. La fel cum Agatha ar fi putut cândva lua mâna lui Tedros, în loc să o aleagă pe ea în schimb, și Sophie l-ar fi putut retrimite pe Directorul Școlii în mormânt. Dar iată-i, amândoi frumoși și tineri, victimele unui sărut pe care ea încerca să îl nege. De ce îl ținuse în brațe în seara aceea? se întrebă Sophie. Chiar și după ce și-a dat seama că cel pe care îl săruta era *el*? Ridicând privirea spre băiatul de porțelan, se gândi la tot ce făcuse pentru a o câștiga, dincolo de moarte și timp... la credința lui neabătută că o putea face fericită, dincolo de orice familie, prieten sau prinț. Venise după ea când nimeni altcineva nu o mai voia. Crezuse în ea când nimeni altcineva nu mai credea. Sophie simți un nod în gât.

— De ce mă dorești atât de mult? îngăimă ea.

El o privi țintă, descleștându-și încet maxilarul și deschizând gura ușor. Pentru un moment, Sophie se gândi că arăta ca Tedros când lăsa garda jos – un băiat pierdut care se juca de-a adultul.

— Deoarece, cândva, am fost ca tine, spuse el încet și clipi repede, scufundându-se în amintiri. Am încercat să îmi iubesc fratele. Am încercat să scap de soarta mea. Ba chiar am crezut că găsisem...

Se întrerupse.

— Dar nu a făcut decât să îmi aducă și mai multă durere... mai mult Rău. La fel cum, de fiecare dată când cauți dragostea, căutarea te duce la același lucru. Mama ta, tatăl tău, prietena ta cea mai bună, prințul tău... Cu cât alergi mai mult după lumină, cu atât mai mult în-tuneric găsești. Și, cu toate acestea, te îndoiiești de locul tău în sânul Răului.

Sophie se încordă când el îi ridică bărbia cu blândețe.

— De mii de ani, Binele și ai săi ne-au spus ce este dragostea. Atât tu, cât și eu am încercat să iubim în felul lor, dar nu am ajuns decât să suferim, spuse el. Dar dacă există un alt fel de dragoste? O dragoste mai întunecată, care transformă durerea în putere. O dragoste care nu poate fi înțeleasă decât de cei doi care o împărtășesc. De aceea nu te-ai desprins din sărutul nostru, Sophie. Fiindcă te văd așa cum ești în adâncuri și te iubesc pentru asta, când nimeni altcineva nu poate. Pentru că ceea ce am sacrificat unul pentru celălalt este dincolo de ce poate Binele de abia să conceapă. Nu contează dacă ei nu o numesc dragoste. Știm că este, la fel cum știm că spinii fac parte din trandafir, precum petalele.

Se aplecă, desmierdându-i urechea cu buzele.

— Sunt oglinda sufletului tău, Sophie. Să mă iubești pe mine înseamnă să te iubești pe tine, șopti el. Apoi îi duse mâna la buze și i-o sărută ca un prinț, înainte de a-i da drumul cu blândețe.

Sophie simți că i se strânge inima atât de tare, încât crezu că i-o smulsese din piept. Nu se mai simțise niciodată atât de goală, și se strânse mai tare în mantia neagră. Apoi, încetul cu încetul, privind țintă la simetria aspră

a feței lui, simți că își recapătă respirația, iar trupul îi fu invadat de o stranie căldură ocrotitoare. O înțelegea, acest băiat cu suflet întunecat și, în fațetele de safir ale ochilor săi, văzu deodată cât de adânc erau legați. Clătină din cap, zguduită.

— Nici măcar nu știi dacă ești cu adevărat băiat.

El îi zâmbi.

— Dacă povestea ta te-a învățat vreo lecție, Sophie, aceea este că lucrurile sunt doar cum le vezi.

Sophie se încruntă.

— Nu înțeleg... începu ea... dar undeva în sufletul ei înțelegea.

Băiatul privi spre soare, fragil și încețoșat deasupra scolii sale, iar Sophie știu că timpul pentru întrebări se încheiase. Când el își strecură mâna în buzunar, fata simți că tremură din întregul trup, ca și când ar fi fost trasă spre o cascadă din care nu avea scăpare.

— Vom fi la fel de fericiți ca Tedros și Agatha? insistă ea, cu voce spartă.

— Trebuie să ai încredere în povestea ta, Sophie. A ajuns la Sfârșit cu un motiv. Se întoarse spre ea. Dar acum este timpul să o crezi.

Sophie privi în jos la inelul de aur din mâna lui, răsufând din ce în ce mai precipitat... Tresărind, îl împinse departe. El întinse mâna după ea, dar fata îl izbi de perete, țintuindu-l cu palma pe pieptul glacial. Nu se împotrivi când Sophie își trecu mâna peste sternul lui, cu ochi sălbatici și gâfâind. Nu știa ce căuta până când nu îl găsi sub degete și îngheță. Mâna ei se înalță și căzu pe pieptul lui, se înalță și căzu, cu inima lui zvâcnind între

ei. Sophie ridică încet privirea spre el, absorbindu-i pulsul puternic, plin de speranță, deopotrivă cu al ei.

— Rafal, șopti ea, dorindu-și ca băiatul să prindă viață.

Degetele lui îi atinseră fața și, pentru întâia oară, Sophie nu se feri de răceala lui. Când o trase spre el, simți că îndoielile o părăsesc, teama fiind înlocuită de incredere. Cu mantia neagră lipită de trupul lui alb, ca două lebede în echilibru, Sophie ridică mâna stângă în soare, neabătută și sigură. Apoi Rafal îi strecură inelul pe deget, aurul cald alunecându-i pe piele, centimetru cu centimetru, până când își găsi locul. Sophie icni, iar băiatul alb ca neaua zâmbi, fără a-și desprinde vreo clipă privirea.

Unul în brațele celuilalt, Directorul și Regina se întoarseră către penița fermecată de deasupra poveștii lor, gata să le binecuvânteze dragostea... gata să le închidă cartea, în sfârșit...

Penița nu se clinti.

Cartea rămase deschisă.

Sophiei îi stătu inima în loc.

— Ce s-a întâmplat?

Urmări ochii lui Rafal spre soarele roșiatic-chihlimbariu, care se mai întunecase nițel. Fața îi incremeni într-o mască mortuară.

— Se pare că nu de finalul nostru fericit se îndoiește penița.

— CAPITOLUL 2 —

După Fericire până la Adânci Bătrâneși

- Nu știi absolut nimic despre mine, o repezi Tedros, izbindu-și prințesa în față cu o pernă prăfuită.

Agatha tuși și îl lovi și ea numaidecât cu o pernă, proiectându-l în rama neagră a patului ei, într-o ploaie de pene. Verdeș sări către fața lui Tedros, încercând să le mănânce.

— Problema este că știu prea multe despre tine, mârâi Agatha, apucând bandajul prost aranjat de sub gulerul albastru al prințului ei.

Tedros o împinse deo-parte, dar ea îl placă, înainte ca el să înhațe pisica și să i-o arunce în cap. Agatha se feri, iar Verdeș pluti până în baie, fluturând din labele spâne și zbârcite, înainte de a ateriza cu capul în jos în toaletă.

— Dacă m-ai cunoaște, ai ști că fac și *eu* lucruri, pufni Tedros, strângându-și șireturile cămășii.

— Ai aruncat cu *pisica* după mine? țipă Agatha, sărind în picioare. Pentru că încerc să te salvez de la o *cangrenă*?

— Pisica aceea este Satana, șuieră Tedros, uitându-se la Verdeș care se căznea să iasă din vasul de toaletă, însă aluneca la loc. Iar dacă m-ai cunoaște, ai ști că *urăsc* pisicile.

— Fără îndoială, îți plac câinii – cu botul umed, simpli și, dacă stau să mă gândesc, foarte asemănători cu tine.

Tedros o privi încruntat.

— Atac la persoană din pricina unui bandaj, hm?

— Trei săptămâni și rana nu se vindecă, Tedros, insistă Agatha, apucând pisica și ștergând-o cu mâneca. Se va infecta dacă nu o tratez...

— Poate că se face altfel în *cimitire*, dar de unde vin eu, bandajul e bun pentru treaba asta.

— Un bandaj care pare făcut de un țânc de doi ani? îl luă Agatha peste picior.

— Încerci să te tai cu propria ta sabie, în timp ce dispari, spuse Tedros. Ai noroc că am rămas în viață – încă o secundă și m-ar fi străpuns...

— Încă o secundă și mi-aș fi amintit ce maimuță ești și te-aș fi lăsat în urmă.

— De parcă ai putea găsi un băiat mai bun decât mine în târgul ăsta uitat de lume.

— În momentul acesta te-aș da pentru puțin spațiu și liniște...

— Te-aș da pentru o masă decentă și o baie caldă! detună el.

Agatha îi aruncă priviri crunte, cu Verdeș tremurându-i în brațe. În cele din urmă Tedros lăasă aerul să-i

iasă din piept, părând rușinat. Își scoase cămașa, întinse brațele și se așeză pe pat.

— Fă-ți voia, prințesă.

În următoarele zece minute, niciunul dintre ei nu rosti niciun cuvânt, cât Agatha curăță creștătura de o palmă de pe pieptul prințului ei, cu ulei de trandafir, nucul vrăjitoarelor și o picătură de bujor alb din cotiga cu poțiuni medicinale a mamei sale. Gândindu-se la felul în care se alesese Tedros cu rana, la un fir de păr de inimă, Agatha simți că i se strânge stomacul și se forță să se concentreze la ce avea de făcut. Nu trebuia să se gândească – nu când coșmarurile cu țipete îi aminteau cu vârf și îndesat.

Directorul Școlii redevenind tânăr... rânjind spre Tedros, legat de copac... cu scânteii roșii țâșnindu-i din ochi când îl înjunghie... Cum de Tedros nu avea coșmaruri cu ultimele lor momente la școală, Agatha nu putea pricepe, dar poate că asta era diferența dintre un prinț și o Citiitoare. Pentru un băiat din Pădure, fiecare zi care nu se încheia cu o moarte era o zi bună.

Agatha presără turmeric fiert pe rană, iar Tedros scrâșni din dinți, gemând în surdină.

— Ți-am spus că nu se vindeca, murmură ea.

Tedros mârâi ca un leu și se întoarse într-o parte.

— Mama ta mă urăște. De aceea nu este niciodată acasă.

— Este ocupată cu pacienții, spuse Agatha, frecând pudra galbenă pentru ca aceasta să intre în piele. Trebuie să mâncăm, nu-i așa?

— Atunci de ce își lasă cotiga cu leacuri aici?

Mâna Agathe se opri pe pieptul lui Tedros. Își pusese și ea aceeași întrebare cu privire la lunga dispariție a mamei sale. Frecă mai tare și prințul ei tresări.

— Uite, pentru ultima oară, nu te urăște.

— Suntem prizonieri în casa aceasta de trei săptămâni, Agatha. Îi mănânc toată mâncarea, sunt vai de capul meu la curățenie, am tendința să înfund toaleta și ne vede certându-ne întruna. Dacă nu mă urăște, mă va uri în curând.

— Nu crede decât că ești o complicație la o situație deja complicată.

— Agatha, este un oraș întreg afară, care ne-ar face de petrecanie dacă ne-ar vedea. Nu este nimic complicat, o contrazise Tedros, ridicându-se în picioare. Ascultă, voi face șaisprezece ani într-o lună. Asta înseamnă că voi deveni regele Camelotului, preluând coroana de la consiliul tatălui meu. Sigur, regatul este dezbinat, jumătate dintre oameni au dispărut, iar țara este în paragină, dar vom schimba toate acestea! Acolo ne este locul, Agatha. De ce nu ne putem întoarce...

— Știi de ce nu, Tedros.

— Sigur. Pentru că tu nu vrei să-ți părăsești mama pentru totdeauna. Pentru că eu nu mai am familie, iar tu ai, răspunse el, privind într-o parte.

Pe gâtul Agathe apăru o pată roșie.

— Tedros...

— Nu trebuie să-mi explici, spuse prințul ei încet. Dacă tata ar fi fost încă în viață, nici eu nu l-aș fi părăsit vreodată.

Agatha se apropie de el. Încă nu o privea.

— Tedros, dacă regatul tău are nevoie de tine... ar trebui să te întorci, se forță ea să spună.

Prințul ei oftă.

— Nu te-aș părăsi niciodată, Agatha. Trase de un fir din șosetele murdare. Nu aș putea nici dacă aș vrea să o fac. Singura cale înapoi în Pădure este să ne punem o dorință împreună.

Agatha înțepeni. Se gândise să o părăsească? Înghiți cu noduri și-l prinse de mână.

— Nu mă pot întoarce, Tedros. Ni se întâmplă lucruri groaznice în Pădure, îngăimă ea neliniștită. Am avut noroc că am scăpat...

— Noroc este asta? În cele din urmă privi spre ea. Cât mai putem rămâne închiși în casa aceasta, Agatha? Cât mai putem fi prizonieri?

Agatha se încordă. Știa că merita răspunsuri, dar încă nu le avea.

— Nu contează unde îți este Fericirea până la Adânci Bătrâneți, nu-i așa? Nu contează decât cu cine ești, spuse ea, încercând să pară optimistă. Negreșit, un profesor a spus asta cândva.

Tedros nu zâmbi. Agatha se întinse și rupse o fâșie dintr-un ștergar curat, care atârna pe stâlpul patului. Tedros se lăsă din nou pe pat, cu brațele întinse ca un cactus, cufundându-se în tăcere, în timp ce Agatha îi legă rana strâns cu pânza.

— Uneori mi-este dor de Filip, spuse încet.

Agatha se uită la el, speriată. Tedros se îmbujoră și începu să își roadă unghiile.

— Este stupid, ținând cont de tot ce ne-a făcut el – sau ea... sau, mă rog. Ar trebui să-l urăsc – vreau să zic, pe

ea. Dar băieții se înțeleg unii pe alții, așa cum fetele nu o pot face. Chiar dacă nu era cu adevărat băiat.

Tedros văzu fața Agatheii.

— Las-o baltă.

— Chiar crezi că nu te cunosc? întrebă Agatha rănită.

Tedros își ținu respirația un moment, ca și când s-ar fi gândit dacă să fie sincer sau să mintă.

— Doar că... în primii doi ani, alergam mai degrabă după ideea de a fi împreună, în loc să fim, *de fapt*, împreună. Am ajuns să-l cunosc pe Filip mai bine decât am reușit să te cunosc vreodată pe tine: stăteam treji după ce se dădea stingerea, furând cotlete de miel din Sala pentru Cină, sau pur și simplu stăteam pe acoperiș și vorbeam – știi, despre familiile noastre, despre temerile noastre sau despre plăcinta preferată. Chiar nu contează cum s-au încheiat lucrurile... A fost primul meu prieten adevărat.

Tedros nu o putu privi pe Agatha.

— Noi doi nu am reușit niciodată să devenim prieteni. Nici măcar nu ne-am dat porecle. Cu tine, au fost mereu momente furate și credința că dragostea va fi, cumva, îndeajuns. Iar acum, iată-ne, ferecați de trei săptămâni în casă, fără a putea să fim singur, fără a avea unde să merg să mă plimb, să vânez sau să înot. Nu facem decât să dormim, să mâncăm și să ne *sufliăm* în ceafă unul celuilalt, de parcă am fi în temniță și, cu toate acestea, zici că suntem străini. Nu m-am simțit niciodată atât de *bătrân*.

Privi spre chipul Agatheii.

— O, haide, sigur simți la fel. Parcă am fi niște prostănaci sătui de căsătorie. Orice mărunțiș care te deranjează la mine trebuie să fie amplificat de o mie de ori.

Agatha încercă să pară înțelegătoare.

— Ce te deranjează la mine?

— O, haide să nu jucăm acest joc, pufni Tedros, rostogolindu-se pe burtă.

— Vreau să știu. Ce te deranjează la mine?

Prințul ei nu răspunse. Agatha îi întinse turmeric fierbinte pe spate.

Tedros se răsuci furios.

— În primul rând, mă tratezi de parcă aș fi idiot.

— Nu este adevărat.

Tedros se încruntă spre ea.

— Vrei să știi, sau nu?

Agatha își încrucișă brațele.

— Mă tratezi de parcă aș fi idiot, repetă Tedros. Te prefaci că ești ocupată de fiecare dată când încerc să deschid o conversație. Te porți de parcă ar fi ușor pentru mine să renunț la căminul meu, chiar dacă prințesele ar trebui să își urmeze prinții. Bocănești prin casă cu saboții aceia oribili, ca un elefant, lași podeaua udă după baie, nici măcar nu încerci să zâmbești în ultima vreme, și dacă pun la îndoială orice spui sau faci, iei o atitudine care spune că nu ar trebui să îndrăznesc să te provoc, căci tu ești pur și simplu atât de... de...

— Atât de ce? întrebă Agatha încrâncenată.

— *Bună.*

— E rândul meu, zise ea. În primul rând, te porți de parcă ai fi prizonierul meu, de parcă te-aș fi răpit de lângă cel mai bun prieten al tău, care nici măcar nu există...

— Acum ești pur și simplu răuvoitoare...

— Mă faci să mă simt vinovată că te-am adus aici, ca și când nu ar fi trebuit să-ți salvez viața. Faci pe sensibilul

și pe cavalerul, iar apoi spui că o prințesă ar trebui „să își urmeze” prințul. Ești impulsiv, transpiri prea mult, faci generalizări radicale despre lucruri de care nu ai habar, și ori de câte ori dărâmi obiecte, ceea ce se întâmplă des, dai vina pe *casa* mea, în loc să o dai pe tine...

— De-abia e loc să mergi...

— Ești obișnuit să locuiești într-un *castel*! Cu aripi spre asfințit, săli de tron și slujnicuțe drăgălașe, i-o reteză Agatha. Ei bine, nu suntem într-un castel, dragul meu prinț, suntem în viața *reală*. Te-ai gândit că poate îmi petrec tot timpul făcându-mi griji cum să supraviețuim? Te-ai gândit că poate încerc să găesc o cale de a face ca finalul nostru să fie *fericit*, și de aceea nu zâmbesc întruna ca un clown și nu port conversații profunde la un cappuccino? Bineînțeles că nu, căci ești Tedros din Camelot, cel mai chipeș băiat din Pădure, și doamne ferește ca el să se simtă *bătrân*!

Tedros zâmbi încântat.

— Atât de chipeș, așa-i?

— Până și Sophie era mai suportabilă decât tine! țipă Agatha într-o pernă. Și a încercat să măucidă! *De două ori*!

— Atunci du-te în Pădure și ia-ți-o pe Sophie înapoi! ripostă Tedros.

— De ce nu te duci tu să-l aduci pe Filip înapoi?! strigă Agatha...

Apoi, încet, se îmbujorară amândoi și tăcură, dându-și seama că vorbeau despre aceeași persoană.

Tedros se strecură lângă prințesa lui și îi cuprinse talia cu brațul. Agatha cedă îmbrățișării lui puternice și calde, încercând să nu plângă.

— Ce s-a întâmplat cu noi? șopti ea.

Când Agatha îl salvase pe Tedros de Directorul Școlii, crezuse că găsisese o cale de a ieși din povestea ei. Scăpase de moarte, își salvase prințul și lăsase Pădurea în urmă, cu tot cu prietena ei cea mai bună, mincinoasă și trădătoare, în ea. Strângându-și în brațe adevărata iubire, în nimbul luminii dintre lumi, Agatha trase în piept ușurarea pe care i-o aducea Fericirea până la Adânci Bătrâneți. Îl avea pe Tedros în sfârșit – Tedros care o iubea la fel de mult pe cât îl iubea ea pe el... Tedros, ale cărui săruturi le putea simți încă... Tedros, care avea să o facă fericită pentru totdeauna...

Agatha se izbise cu fața de un zid de pământ.

Năucă, deschisese ochii în beznă, cu corpul peste prințul ei, în cimitirul troienit din Gavaldon. Într-o clipă, își amintise tot ce lăsase cândva în urmă în acest sătuc: promisiunea încălcată, făcută lui Stefan de a-i aduce fiica acasă, amenințarea Bătrânilor de a o ucide, poveștile lor despre vrăjitoare care fuseseră cândva arse într-o piață... „Relaxează-te. Acesta este finalul nostru fericit“, se alină ea, recăpătându-și răsuflarea. „Nu se mai poate întâmpla nimic rău.“

Agatha își mijise privirea și văzuse panta unui acoperiș în vârful dealului acoperit de zăpadă, care semăna cu o pălărie de vrăjitoare. Inima îi tresăltase la gândul de a fi acasă odată pentru totdeauna, de a vedea fața fericită a mamei sale... Se uitase în jos spre prințul ei, cu un zâmbet năstrușnic. „Dacă nu va avea un atac de apoplexie mai întâi.“

„Tedros, trezește-te“, șoptise ea. Stătuse moale în brațele ei, în mantia lui neagră de la Probă, singurele sunete ce se auzeau fiind cele făcute de câteva ciori care ciuguleau viermii de pe mormânt și de trosnetul slab al unei torțe deasupra porții. Își prinsese prințul de șnurul cămășii pentru a-l scutura, dar avea mâinile pătate de ceva cald și lipicios. Încet, Agatha le ridicase în lumina torței.

Sânge.

Se năpustise înnebunită printre mormintele cu margini colțuroase și buruienile înțepătoare, cu saboții înfundându-i-se în zăpada pufoasă, înainte de a vedea casa din fața ei, pe a cărei verandă nu se zăreau lumini aprinse ca de obicei. Agatha apăsă clanța încet, dar balamalele scârțâiră și un corp sări din pat, înfășurat în așternuturi, ca o fantomă stupidă. În cele din urmă, se ivi capul lui Callis, clipind din ochii mari și exoftalmici. O fracțiune de secundă, se îmbujoră de fericire, revăzându-și fiica demult plecată. Apoi văzu panica de pe chipul Agathe și se făcu palidă.

— T-t-te-a văzut cineva? se bălbâi Callis.

Agatha scutură din cap. Mama ei zâmbi ușurată și dădu fuga să o îmbrățișeze, înainte de a vedea că figura fiicei sale nu se schimbase. Callis îngheță, iar zâmbetul îi dispăru.

— Ce ai făcut? îngăimă ea.

Împreună, coborâră băjbâind Dealul Mormintelor, Callis în cămașa ei de noapte neagră și lălâie, Agatha conducând-o spre Tedros. Înșfăcându-l fiecare de câte un braț și croindu-și drum prin troienele de zăpadă, îl târâră până acasă. Agatha se uită pe furiș la mama ei, o versiune mai în vârstă a ei, cu o coroană de păr negru și

pielea ca varul, așteptând să o vadă rușinându-se la vederea unui prinț în carne și oase, dar pupilele lui Callis rămaseră țintuite asupra orașului întunecat de dedesubt. Agatha nu-și putea îngădui să întrebe de ce. În clipa aceea, singurul lucru care conta era să își salveze prințul.

De îndată ce-l traseră după ele pe ușă, mama ei îl întinse pe Tedros pe covor și tăie cămașa umedă a prințului acoperit de scaieți, care își pierduse cunoștința, în vreme ce Agatha aprinse focul în șemineu. Când se întoarse, fu cât pe-acți să leșine. Rana de sabie din pieptul lui Tedros era atât de adâncă, încât aproape că-i putea vedea inima pulsând.

Ochii Agatheii se umplură de lacrimi.

— V-v-va fi bine, nu-i așa? Trebuie să fie...

— E prea târziu să-l amorțesc, spuse Callis, căutând prin sertare după ață.

— A trebuit să-l aduc, mamă... Nu-l puteam pierde...

— Vorbim mai târziu, spuse Callis, cu atâta asprime că Agatha se lipi de perete.

Aplecată deasupra prințului, mama ei făcu cinci cusături, abia închizând rana, când Tedros se trezi deodată, cu un strigăt de durere, văzu acul în mâna unei străine și inhăță cea mai apropiată mătură, gata să o lovească în cap dacă se mai apropia de el, chiar și un centimetru.

Din momentul acela, el și Callis nu se mai prea putură suferi.

Cumva, Agatha reuși să-l convingă pe Tedros să adoarmă, și a doua zi dimineața în timp ce el respira sacadat, pe jumătate cusut, Callis își duse fiica în bucătărie, atârând un cearceaf negru pentru a nu se vedea din dormitor.

Agatha simțise tensiunea imediat.

— Uite, prima oară când ne-am întâlnit, m-a amenințat și pe mine că mă omoară, zise ea, scoțând două farfurii de tablă din bufet. Se va obișnui cu tine, promit.

Callis turnă cu polonicul tocană tulbure din ceaun într-un castron.

— Îi voi coase o cămașă nouă înainte să plece.

— Ăăă, mamă, pe podeaua noastră doarme un prinț adevărat, din țara magică a poveștilor, și tu îți faci griji din pricina cămășii lui? spuse Agatha, cocoțându-se pe un taburet scârțâitor. Ca să nu mai zicem că gândul că m-aș putea afla la treizeci de metri de un băiat ar putea fi un motiv suficient pentru o paradă la care să ia parte tot orașul, sau că mi-ai spus că poveștile sunt adevărate, din ziua în care m-am născut. Nu vrei să știi cine este...

Agatha făcu ochii mari.

— Stai. Înainte să *plece*? Tedros va sta în Gavaldon... pentru totdeauna.

Callis puse castronul în fața Agatheii.

— Nimănui nu-i place supa de broască râioasă rece.

Agatha își făcu curaj.

— Uite, știi că e înghesuială cu el aici. Dar eu și Tedros putem găsi de lucru în sat. Gândește-te, dacă strângem suficienți bani, poate ne putem muta cu toții într-o casă mai mare, poate chiar una pe străduțele cu căsuțe. Fata zâmbi larg. Imaginează-ți, mamă, am putea avea vecini *vii*...

Callis o țintui cu privirea rece și căpruie, iar Agatha tăcu. Urmă ochii mamei sale, spre ferestruica acoperită de mizerie de deasupra chiuvetei.

Până la Adânci Bătrâneți

Agatha se ridică de pe scaun, lăsând castronul neatins și apucă un șervet de vase ud de pe raft. Îl apăsă pe geam și frecă stratul cenușiu de praf, grăsime și igrasie, până când pătrunse o rază de soare prin el. Se trase înapoi surprinsă.

La poalele dealului acoperit de nea, fluturau steaguri roșii strălucitoare, atârdate pe fiecare stâlp de iluminat din piață:

— Vrăjitoare? icni Agatha, uitându-se cu ochii cât cepele la cele o sută de reflexii ale chipului său.

Dincolo de piață, casele colorate ca din povești, nimicite de atacurile din Pădure, fuseseră reconstruite sub forma unor buncăre de piatră monotone. Un șir de străjeri cu mantii negre lungi și măști de fier de aceeași culoare, înarmați cu sulițe, patrulau pe străduțele cu case și în perimetrul Pădurii. Cuprinsă de groază, privirea Agatheii ajunse treptat la locul în care se aflaseră cândva statuile strălucitoare, a ei și a Sophiei, lângă turnul cu ceas strâmb. Acum nu se vedea decât o scenă de lemn înălțată, cu un rug gigantic din mesteceni, două torțe aprinse fixate de eșafodaj și un stindard cu chipul ei și al Sophiei atârând între ele.

Agatheii i se strânse stomacul. Scăpase de o execuție publică la școală, ca să dea peste alta acasă.

— Te-am avertizat, Agatha, o auzi pe mama ei spunând din spate. Bătrânii credeau că Sophie este o vrăjitoare care a adus atacurile din Pădure. Ți-au poruncit să nu te duci după ea în noaptea în care au predat-o atacatorilor. În clipa în care nu li te-ai supus, ai devenit și tu vrăjitoare.

Agatha se întoarse, simțind că i se înmoaie genunchii.

— Așadar, vor să mă *ardă*?

— Dacă te-ai fi întors singură, poate că Bătrânii te-ar fi cruțat. Callis stătea la masă, cu capul în mâini. Ai fi putut fi pedepsită, așa cum am fost eu pentru că te-am lăsat să scapi.

Agatha simți un fior urcându-i pe șira spinării. Se uită la mama ei, dar nu se vedeau răni sau urme pe nasul ei

coroiat ori pe brațele lungi și slăbănoage; toate degetele de la mâini și de la picioare erau la locul lor.

— Ce ți-au făcut? întrebă ea, îngrozită.

— Nimic, pe lângă ce vă vor face amândurora când îl vor găsi.

Callis ridică privirea, cu pleoapele carne vie.

— Bătrânii ne-au disprețuit întotdeauna, Agatha. Cum ai putut să fii atât de nesăbuită încât să aduci cu tine pe cineva din Pădure?

— C-c-carta de povești a spus „Sfârșit“, se bălbâi fata. Ai zis-o chiar tu – dacă în carte spune „Sfârșit“, acesta *trebuie* să fie finalul nostru fericit...

— Final fericit? Cu *el*? izbucni Callis, sărind în picioare. Există un *motiv* pentru care lumile sunt separate, Agatha. Există un motiv pentru care lumile trebuie să fie separate. Nu va fi niciodată fericit aici! Tu ești o Cititoare, iar el este...

Callis se opri și Agatha o privi țintă. Callis se întoarse repede spre chiuvetă și pompă apă în ceainic.

— Mamă... spuse Agatha, cuprinsă deodată de frig. De unde știi ce este o Cititoare?

— Mmm, nu te aud, dragă.

— O *Cititoare*, repetă Agatha apăsător, pe deasupra zgomotului strident. De unde știi acel cuvânt...

Callis pompă cu mai multă putere.

— Trebuie să-l fi văzut în vreo carte, sunt sigură...

— Carte? Ce carte...

— Una dintre cărțile tale de povești, dragă.

„Bineînțeles“, oftă Agatha, încercând să se relaxeze. Mama ei păruse mereu să știe lucruri despre lumea poveștilor – ca toți părinții din Gavaldon care cumpăraseră

cu frenezie cărți de povești din Magazinul de Povești al domnului Deauville, vânând indicii despre copiii răpiți de Directorul Școlii. „Trebuie să se fi pomenit într-una dintre cărți“, își spuse Agatha. „De aceea m-a numit Cititoare. De aceea nu a fost surprinsă de prinț.“

Dar când ridică privirea spre Callis, care stătea cu spatele spre ea, pompând apă în ceainic, observă că acesta era deja plin și se revărsa în chiuvetă. Se uită la mama ei care se holba în gol, cu mâinile încleștate, pompând apă din ce în ce mai tare, ca și când ar fi îndepărtat amintirile odată cu ea. Treptat, fata simți că i se strânge inima în piept, până când senzația aceea de răceală se adânci... șoptindu-i că motivul pentru care mama ei nu era impresionată de apariția lui Tedros nu era pentru că citise cărți de povești... ci pentru că știa cum era să trăiască într-una...

— Se va întoarce în Pădure de îndată ce se trezește, spuse Callis, dând drumul pompei.

Agatha se smulse din gândurile ei.

— În Pădure? Eu și Tedros de-abia am scăpat cu viață – și vrei să ne întoarcem?

— Nu tu, rosti Callis, cu spatele încă la ea. El.

Agatha se aprinse, șocată.

— Numai cineva care nu a trăit niciodată dragostea adevărată ar putea spune așa ceva.

Callis îngheță. Ceasul din oase de schelet ticăi în liniștea apăsătoare.

— Chiar crezi că acesta este finalul tău fericit, Agatha? întrebă Callis, fără să se uite la ea.

— Trebuie să fie, mamă. Pentru că nu îl voi părăsi din nou. Și nu te voi părăsi nici pe tine, imploră Agatha. Am

crezut că aş putea fi fericită în Pădure, că aş putea fugi de viața adevărată... dar nu pot. Nu am vrut niciodată o poveste. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să mă trezesc în fiecare zi exact aici, știind că le am pe mama mea și pe cea mai bună prietenă. De unde era să știu că prietena aceea avea să sfârșească prin a fi un prinț?

Agatha se șterse la ochi.

— Nu știi prin ce am trecut pentru a ne găsi unul pe celălalt. Nu știi Răul pe care l-am lăsat în urmă. Nu îmi pasă dacă eu și Tedros trebuie să stăm închiși în casa aceasta o sută de ani. Cel puțin suntem împreună. Cel puțin vom fi fericiți. Nu trebuie decât să ne dai o șansă.

În bucătăria cenușie se așternu liniștea.

Callis se întoarse către fiica ei.

— Și Sophie?

Vocea Agathei deveni glacială.

— S-a dus.

Mama ei o privi lung. Ceasul orașului bătu slab în piață, înainte de a fi acoperit de vânt. Callis ridică ceainicul și se mută la soba cu lemne. Agatha își ținu respirația, uitându-se cum aprindea focul sub ceainic, punând câteva frunze de artemisia și învărtind polonicul întruna, deși frunzele se dizolvaseră de multă vreme.

— Presupun că vom avea nevoie de ouă, spuse mama ei în cele din urmă. Prinții nu mănâncă broaște râioase.

Agatha aproape că se prăbuși de ușurare.

— O, mulțumesc, mulțumesc...

— Vă voi încuia în casă pe amândoi înainte să plec în oraș în fiecare dimineață. Străjerii nu vor veni aici atâta timp cât avem grijă.

— Îl vei iubi ca pe un fiu, mamă, vei vedea... Agatha făcu o grimasă. În oraș? Ai zis că nu ai pacienți.

— Nu aprinde șemineul și nu deschide ferestrele, porunci Callis, turnând două cești de ceai.

— De ce nu vin străjerii aici? insistă Agatha. Nu ar trebui să fie primul loc în care să caute?

— Și nu răspunde la ușă nici în ruptul capului.

— Așteaptă... dar cu Stefan cum rămâne? întrebă Agatha, înseninându-se. Cu siguranță va putea vorbi cu Bătrânii pentru noi...

Callis se răsuci pe călcâie.

— *Mai ales Stefan.*

Mama și fiica se priviră în ochi dintr-o parte și cealaltă a bucătăriei.

— Prințul tău nu va avea niciodată ce să caute aici, Agatha, spuse Callis încet. Nimeni nu se poate ascunde de destinul său fără a plăti un preț.

În ochii mari, de bufniță, ai mamei sale, Agatha văzu o frică pe care nu o mai văzuse până atunci, ca și când nu ar mai fi vorbit despre un prinț.

Agatha traversă bucătăria și o învălui pe mama ei într-o îmbrățișare strânsă și alinătoare.

— Ți promit. Tedros va fi la fel de fericit aici ca și mine, șopti ea. Și te vei întreba cum de te-ai putut îndoi de doi oameni atât de îndrăgostiți.

Din dormitor se auziră zgomote. Perdeaua se trase în spatele lor, înainte de a se prăbuși cu totul, și Tedros apăru clătinându-se, năuc, cu ochii roșii și pe jumătate gol, cu o bucată smulsă din așternuturi, plină de sânge, lipită de rană. Se așeză lângă blat, mirosi supă, îi veni să verse și o împinse deoparte.

— Vom avea nevoie de un cal puternic, de o sabie cu lamă de oțel și pâine și carne pentru o călătorie de trei zile. Ridică privirea spre Agatha, cu un zâmbet somnoros. Sper că ți-ai luat rămas-bun, prințesă. Este timpul să pornim spre castelul meu.

În acea primă săptămână, Agatha crezu că acesta nu era decât un test în povestea lor. Nu era decât o chestiune de timp până ce rugul avea să fie dărâmat, pedeapsa cu moartea ridicată, iar Tedros avea să se simtă în largul său cu viața obișnuită. Privind spre prințul ei chipeș, ca un ursuleț de pluș, pe care îl iubea atât de mult, știu că, oricât de mult ar sta în această casă, vor găsi o cale de a fi fericiți.

Însă, în cea de-a doua săptămână, casa începu să devină neîncăpătoare. Nu era niciodată suficientă mâncare, nu erau suficiente căni sau prosoape; Verdeș și Tedros se băteau ca niște frați demenți; Agatha începu să observe obiceiurile enervante ale prințului ei (folosea tot săpunul, bea lapte din carafă, se antrena în fiecare secundă a zilei, respira pe gură); iar pe umerii lui Callis cădea povara de a întreține doi adolescenți cărora nu le plăcea să fie întreținuți deloc. („La școală era mai bine decât aici“, mormăia Tedros, plicitisit până la lacrimi. „Haide să ne întoarcem, și vei putea să fii înjunghiat până la capăt“, răspundea Agatha.) În a treia săptămână, Tedros se apucase să joace rugby de unul singur, evitând adversari imaginari, comentând jocul în șoaptă, în vreme ce Agatha stătea întinsă în pat, cu o pernă peste cap, agățându-se de speranța că fericirea va cădea ca o zână fermecată de pe o stea. În schimb,

cel care îi căzu în cap fu Tedros, într-o zi când prinse o minge și își redeschise, astfel, rana. Agatha îl pocni cu sete cu perna, el îi întoarse serviciul și, în scurt timp, pisica ateriză în toaletă. Stând în pat, acoperită cu pene, cu Verdeș murat într-un colț, întrebarea Agatheii plutea în aer fără răspuns.

„Ce s-a întâmplat cu noi?”

În a patra săptămână, Tedros și Agatha nu mai petreceau deloc timp împreună. Prințul încetă să se mai antreneze ca un maniac și stătea aplecat la fereastra bucătăriei, nebărbierit și murdar, privind în tăcere la Pădurea Nesfârșită. Îi e dor de casă, își spunea Agatha, la fel cum i se întâmplase și ei când fusese în lumea lui. Dar în fiecare zi, o suferință și mai întunecată se întipărea pe chipul lui, iar ea știa că era mai adâncă decât dorul de casă – era vinovăția gândului că, undeva acolo, într-o țară îndepărtată, în curând nu avea să mai fie niciun nou rege care să preia coroana de la cel vechi. Însă ea nu avea nimic de spus pentru a-l face să se simtă mai bine, nimic care să nu pară în favoarea ei sau meschin, și se ascunse sub așternuturi, recitindu-și la nesfârșit vechile cărți de povești.

Uitându-se lung la prințesele frumoase care își sărutau prinții chipeși, se întrebă cum de Fericirea ei până la Adânci Bătrâneți se râncezise. Toate aceste povești se încheiaseră atât de frumos și plăcut... în vreme ce, cu cât se gândea mai mult la a ei, cu atât păreau să apară mai multe fire dezlănate. Ce se întâmplase cu prietenele ei: Dot, Hester, Anadil, care își riscaseră viața pentru ea în timpul Probei? Ce se întâmplase cu Fetele, care declaraseră război împotriva lui Aric și a Băieților? Sau cu

Lady Lesso și profesoara Dovey, care aveau de înfruntat acum întoarcerea Directorului Școlii?

Agatha simți o gheară în piept. Dacă Directorul Școlii începea să răpească din nou copii din Gavaldon? Se gândi la părinții care ar pierde alte fiice și alți fii... la Tristan și la părinții săi care vor afla despre moartea lui... la balanța din Pădure, înclinându-se spre moarte și Rău... la Rea, odinioară cea mai bună prietenă a ei, rămasă să-și poarte singură de grijă...

„Sophie.“

De data aceasta nu mai simți furie când roști numele în gând. Doar un ecou, ca un cuvânt secret care deschide peștera inimii ei.

„Sophie.“

Sophie, pe care o iubise, la Bine și la Rău. Sophie, pe care o iubise și când fusese la Băieți și când fusese la Fete. Sophie, pe care jurase să o protejeze pentru totdeauna, tânără sau bătrână, până când moartea le va despărți.

Cum îi întorci spatele celei mai bune prietene? Cum o lași în urmă?

„Pentru un băiat.“

Rușinea îi împurpură obraji.

„Pentru un băiat care abia dacă mai suportă să mă vadă.“

Inima Agathe se făcu cât un purice și se întări ca piatra. În tot acest timp, crezuse că trebuia să aleagă între Sophie și Tedros pentru a găsi un final fericit. Dar, cu toate acestea, de fiecare dată când îl alegea pe unul dintre ei, renunțând la celălalt, povestea se întortochea și lumea se dezechilibra mai rău decât până atunci. Fiecare

gând la Sophie, singură într-un turn, cu un ticălos sângeros, o făcea să se simtă și mai vinovată, și mai înspăimântată, ca și când ar fi fost prizonieră într-un purgatoriu pe care îl crease singură, de parcă nu ar fi dat greș alegând un prinț în locul celei mai bune prietene... ci făcând alegerea aceea pur și simplu.

— Și eu mă gândesc la ea.

Se întoarse și-l văzu pe Tedros la fereastră, uitându-se la ea, cu gura tremurând.

— La cum am părăsit-o, șopti el, cu ochii umezindu-i-se. Știu că nu este o prietenă bună, știu că este Rea, știu că Filip a fost o minciună... dar am lăsat-o pur și simplu... cu monstrul acela. I-am părăsit pe toți. Întreaga școală... ca să ne salvăm pielea. Ce fel de prinț este acesta, Agatha? Ce ar crede tatăl meu despre mine? Pe obrajii acoperiți de barba de câteva zile se revărsară lacrimi. Nu vreau să-ți părăsești mama. Chiar nu vreau. Dar nu suntem fericiți, Agatha. Pentru că ticălosul este încă în viață. Pentru că nu suntem cătuși de puțin eroi. Suntem... lași.

Agatha se uită la chipul răvășit și serios al prințului ei și își aminti de ce îl iubea.

— Nu acesta este finalul nostru fericit, nu-i așa? șopti ea.

Tedros zâmbi, iar chipul i se luminează din nou.

Și, pentru întâia oară de când se întorseseră acasă, zâmbi și Agatha.

